

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 1.339/112/2007

63

DECIZIA CIVILĂ Nr. 388/2008
Ședința publică de la 13 Februarie 2008
Completul constituit din:

PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

S-au luat spre examinare recursurile declarate de pârâtele **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSAUD** și **DIRECȚIA REGIONALA PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ** împotriva sentinței civile nr. 194 din 11.10.2007 pronunțată de Tribunalul Bistrița Năsăud în dosarul nr. 1339/112/2007, în contradictoriu cu reclamanta **SC**

S.R.L. și pârâta **DIRECȚIA REGIONALĂ A VĂMILOR- BIROUL VAMAL BISTRIȚA**, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la a doua strigare, se constată lipsa părților de la dezbateri.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Recursurile sunt scutite de la plata taxelor de timbru.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că pricina este la primul termen de judecată, s-a solicitat judecarea cauzei în conformitate cu dispozițiile art. 242 alineat 2 Cod procedură civilă, la data de 5 februarie 2008 s-a înregistrat întâmpinare din partea reclamantei-intimate prin care se solicită respingerea recursurilor ca nefondate.

Curtea apreciază că sunt suficiente probe la dosar pentru justa soluționare a recursurilor și reține cauza în pronunțare prin prisma actelor existente la dosar.

CURTEA :

Prin sentința civilă nr. 194/CA din 11 octombrie 2007 pronunțată în dosarul nr. 1.339/112/2007 al Tribunalului Bistrița-Năsăud, a fost admisă acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta S.C.

S.R.L. BISTRIȚA, în contradictoriu cu pârâtele **D.G.F.P. BISTRIȚA-NĂSAUD**, **DIRECȚIA REGIONALA VAMALA CLUJ** și, în consecință, au fost anulate ca nelegale decizia nr. 25/31 mai 2007 a DGFP Bistrița-Năsăud și decizia nr. 10/29 martie 2007 a Biroului Vamal Bistrita.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că reclamanta

administrativ în contradictoriu cu pârâtele D.G.F.P. Bistrița-Năsăud - Biroul de
Soluționare a Contestațiilor și Direcția Regională a Vămirilor - Direcția Regională
Vamală Bistrița, solicitând anularea deciziei nr. 25 din 31 mai 2007 privind
soluționarea contestației prealabile și a deciziei nr. 10/29 martie 2007 pentru
regularizarea situației privind obligațiile fiscale accesorii suplimentare stabilite de
controlul vamal, majorări și penalități, anularea procesului-verbal de control
încheiat la 20 martie 2007 și, ca o consecință, exonerarea de la plata majorărilor și
penalităților în sumă de lei.

În motivarea acțiunii s-a arătat că reclamanta a formulat contestație la
D.G.F.P. Bistrița-Năsăud pentru anularea procesului-verbal și a deciziei nr. 10/29
martie 2007 pentru regularizarea situației privind obligațiile fiscale accesorii de
10.998 lei reprezentând majorări și penalități de întârziere aferente unor drepturi de
import stabilite suplimentar în valoare de lei achitate la 4 ianuarie 2007.

Drepturile de import suplimentare stabilite de controlul vamal cuprind
excursiv drepturile vamale - taxe vamale, comision vamal, T.V.A - aferente unor
importuri efectuate potrivit declarațiilor vamale nr. I/17.862/11.10.2005 și
nr. 7361/11.10.2005 (două semiremorci), iar în urma controlului "a posteriori"
privind originea U.E. a mărfii de către autoritatea vamală s-a constatat că acestea
nu s-au fi mărfuri de origine U.E. potrivit Protocolului IV al Acordului România - U.E.,
motiv pentru care nu se aplică preferințe tarifare.

Reclamanta a arătat că reprezentantul vamal, la data stabilirii majorărilor și
penalităților de întârziere calculate prin decizia de regularizare nr. 10/2007, avea
obligatia legală atât în motivarea în fapt și drept să țină cont de actele normative
aferente datei importului, (Legea nr. 141/1997 modificată H.G. nr. 626/1997 privind
aprobarea regulamentului vamal modificată prin H.G. nr. 1116/2001). Potrivit art.
61 din Legea nr. 141/1997 autoritatea vamală, într-o perioadă de 5 ani de la
acordarea liberului de vamă, are dreptul să efectueze controlul vamal ulterior.
Potrivit art. 61 alin. 3, în situația constatării încălcării reglementărilor vamale
aplicate poate stabili în sarcina titularului operațiunii și plata unor majorări de
întârziere aferente diferenței.

Astfel, rezultă că datoria vamală stabilită în cadrul controlului vamal „a
posteriori” este exigibilă, doar la momentul constatării ei, prin încheierea
procesului-verbal de control nr. 7.726/8.09.2006, așa încât nu poate comporta
penalități pentru perioada anterioară (11.10.2005 - 08.09.2006), invocându-se în
acest sens decizia civilă nr. 4.254 a Curții de Apel Cluj.

În probațiune s-au anexat actele invocate în acțiune, iar în drept se invocă
de art. 1 alin. 10, art. 11-12 din Legea nr. 554/2004.

Pârâta D.R.V. Cluj a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii
formulată împotriva deciziei nr. 25 și a actelor administrative emise de autoritatea
vamală. Se atestă faptul că reclamanta a importat două semiremorci prezentând
dovezi de origine pentru a obține tarife vamale preferențiale, tarife care au fost
aplicate, însă ulterior s-a stabilit că dovezile de origine prezentate nu îndeplineau
condițiile cerute, astfel că s-a procedat la invalidarea regimului tarifar întocmindu-
se actul constatator al cărui anulare o solicită reclamanta. Se mai arată că datoria
vamală s-a născut la data efectuării importului, astfel că, în mod corect, s-au
calculat și s-au întocmit procesele-verbale cuprinzând obligațiile accesorii.

Pârâta D.G.F.P. Bistrița-Năsăud a formulat, la rândul ei, întâmpinare
solicitând instanței respingerea acțiunii în contencios și în consecință menținerea
de definitivă și legală a deciziei nr. 25/31 mai 2007.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a constatat că prin
acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantă, în contradictoriu cu
pârâtele, a solicitat anularea Deciziei nr. 25/2007 și respectiv a Deciziei nr.
10/2007 ca fiind netemeinice și nelegale.

64

A mai constatat instanța de fond că, așa cum a rezultat din materialul probator administrat în cauză, respectiv actele anexate de către reclamantă la acțiune, precum și dosarul nr. 27/2007 al Biroului de soluționare a contestațiilor, din cadrul D.G.F.P. Bistrița-Năsăud, acvirat la dosarul cauzei, în sarcina reclamantei au fost calculate drepturi de impozit suplimentare în sumă totală de 24.634 lei pentru două semiremorci importate în condițiile arătate și pentru care s-a anulat regimul tarifar preferențial inițial acordat.

Astfel, s-au stabilit diferențe suplimentare care, în opinia părâtelor, trebuiau achitate la data întocmirii declarațiilor vamale, adică la 11 octombrie 2005.

În aceste condiții, s-a emis decizia de regularizare a situației prin care s-au stabilit în sarcina reclamantei majorări de întârziere aferente, în cuantumul stabilit prin decizie, adică ei care reprezintă accesorii aferente unor drepturi de import: i la taxele vamale, la comision vamal, și lei la T.V.A, iar, așa cum s-a arătat, diferența în sumă de lei a fost achitată de către reclamantă, însă aceasta a refuzat să achite accesoriile în cuantum de lei pe care le-a și contestat.

Organul de soluționare al contestației a reținut că în momentul importului, adică 11 octombrie 2005, era aplicabilă Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, și că debitorul datoriei vamale este considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate cu precizarea că aceste dispoziții vamale au fost preluate și în noua reglementare în materie vamală, astfel că reclamanta este ținută a achita și accesoriile calculate de organul vamal. Prin urmare, contestația reclamantei a fost respinsă.

Împotriva acestei decizii a formulat acțiune reclamanta, solicitând anularea, atât a acesteia cât și a deciziei pentru regularizarea situației nr. 10/29 martie 2007, prin care i s-au stabilit accesoriile. A mai arătat reclamanta că diferența de lei s-a stabilit la data de 8 septembrie 2006, astfel că, calcularea accesoriilor începând cu 11 octombrie 2005, respectiv cu data introducerii în țară a semiremorcilor se privește ca fiind neîntemeiată.

În acest sens reclamanta a invocat mai multe decizii cu titlu de practică judiciară, pe care le-a anexat la acțiune.

Din întregul material probator, a apreciat instanța de fond, rezultă că datoria vamală a fost stabilită în cadrul controlului vamal „a posteriori”, devenind exigibilă doar la momentul stabilirii ei, în aceste condiții neputând comporta penalități sau majorări pentru perioada anterioară, reclamanta achitând diferența de lei la data de 8.09.2006, astfel că reclamanta nu a avut obligația să plătească accesoriile stabilite de către organul vamal începând cu 11 octombrie 2005, data introducerii în țară a celor două semiremorci, aceasta în condițiile în care în speță sunt aplicabile disp. Legii nr. 141/1997 privind Codul Vamal al României, a normativelor în vigoare la data de 11 octombrie 2005, data introducerii în țară a celor două semiremorci în discuție.

Față de actul normativ precizat, instanța de fond a apreciat că aceste majorări nu pot fi calculate pentru o perioadă anterioară expirării termenului de plată de 7 zile de la comunicarea obligațiilor de plată, concluzia legală care s-a impus și care a determinat respingerea acțiunii fiind aceea că reclamanta nu a datorat majorări și penalități, astfel încât acțiunea reclamantei a fost admisă și au fost anulate deciziile nr. 25 din 31 mai 2007 și nr. 10/29 martie 2007, ca netemeinice și nelegale.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs, în termenul legal, părâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BISTRITĂ-NĂSĂUD și DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ, în nume propriu și în reprezentarea AUTORITĂȚII NAȚIONALE A VĂMILOR.

În recursurile formulate de cele două părâte s-a solicitat admiterea acestora, modificarea hotărârii primei instanțe, în sensul respingerii acțiunii formulate de S.C. S.R.L. Bistrița, cu consecința menținerii actelor administrative-fiscale atacate ca fiind temeinice și legale.

În dezvoltarea motivelor de recurs, părătele au arătat că, la data de 11.10.2005, reclamanta a importat două semiremorci, moment la care a prezentat un certificat de origine a mărfurilor, beneficiind de un regim tarifar redus. În urma unui control "a posteriori" s-a stabilit că dovezile de origine au fost eliberate cu încălcarea prevederilor cuprinse în Protocolul anexa la Acordul încheiat între România și Comunitatea Europeană, motiv pentru care au fost recalculate drepturile de import. Astfel, prin decizia pentru regularizare a situației nr. 10/29.03.2007 organul vamal din cadrul Biroului Vamal Bistrița a stabilit în sarcina reclamantei și accesoriile aferente debitelor, în cuantum total de 10.398 lei.

Împotriva actului emis de organul vamal, reclamanta S.C.

S.R.L. a formulat o plângere prealabilă, ce a fost respinsă prin Decizia nr. 25/31.05.2007 pronunțată de organul competent din cadrul D.G.F.P. Bistrița-Năsăud.

Părătele au mai arătat că prin sentința civilă nr. 194/11.10.2007, Tribunalul Bistrița-Năsăud a admis acțiunea formulată de S.C. S.R.L. Bistrița, a anulat decizia D.G.F.P. Bistrița-Năsăud nr. 25/31.05.2007 și Decizia nr. 10/29.03.2007 a Biroului Vamal Bistrița, soluție considerată netemeinică și nelegală, în condițiile în care prev. art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997 au fost abrogate prin Legea nr. 174/17.05.2004 pentru aprobarea O.G. nr. 92/2003 privind Codul de proc. fiscală, astfel încât nu sunt incidente în cauză.

Părătele reiterează că importul a avut loc la data de 11.10.2005, iar potrivit prev. art. 100 din Legea nr. 86/2006 și art. 32 din Protocolul 4, autoritățile vamale care solicită verificarea pot refuza acordarea tarifelor preferențiale, așa încât biroul vamal a procedat corect la invalidarea regimului tarifar preferențial, întocmind actul constatator a cărui anulare a solicitat-o reclamanta.

Se mai precizează că prin adresa Autorității Naționale a Vămilei nr. 44.983/29.08.2006 se comunica faptul că Administrația Vamală din Germania a constatat că pentru bunurile importate de reclamantă nu s-a putut stabili originea acestora, în consecință, nu pot fi considerate ca fiind de origine comunitară, în sensul Protocolului 4, pentru a beneficia de preferințe tarifare.

În concluzie, ambele părâte apreciază că datoria vamală s-a născut în momentul acceptării declarațiilor vamale de import, la data de 11.10.2005, motiv pentru care sunt datorate și accesoriile aferente, în conformitate cu disp. art. 120 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003.

Analizând recursurile formulate din prisma motivelor invocate, Curtea le-a apreciat ca fiind nefondate din următoarele considerente.

La data de 11.10.2005, reclamanta a efectuat un import de mărfuri, la aceea dată, acestea fiind considerate ca fiind de origine, în sensul acordului dintre România și Uniunea Europeană.

În urma unui control „a posteriori”, autoritățile vamale române au solicitat celor germane determinarea originii preferențiale a mărfurilor importate de reclamantă, răspunsul acestora din urmă fiind în sensul în care bunurile respective nu sunt originare, în sensul Acordului România – A.E.L.S.

Potrivit art. 105 din Regulamentul de aplicare al Codului Vamal al României, preferințele tarifare stabilite prin acordurile ori convențiile internaționale, la care este parte și țara noastră, se acordă în urma depunerii de către solicitant a certificatului de origine a mărfurilor.

65

În temeiul art. 106 lit. c din același act normativ, biroul vamal căruia i s-a solicitat aplicarea regimului preferențial poate solicita autorității emitente a certificatului de origine a mărfurilor, verificarea realității acestuia, iar dacă autoritatea vamală are îndoieli asupra realității datelor din dovada de origine, poate proceda la anularea regimului preferențial acordat, cu consecința stabilirii datoriei vamale conform importului efectuat.

În speță, în temeiul acestor dispoziții legale, Autoritatea Vamală Română a procedat la verificarea autenticității certificatului EUR și, constatând neconformitatea acestuia, a procedat la emiterea actului constatator.

Ca urmare, s-au întocmit procesele-verbale nr. 9 și 10 din data de 29.03.2007, prin care s-au stabilit drepturi de import suplimentare, în valoare de 24.634 lei, care au fost achitate la data de 04.01.2007, precum și actul constatator nr. 1.847/29.03.2007 și decizia pentru regularizarea situației nr. 10 din 29.03.2007, fiind calculată și o datorie vamală de 10.398 lei, compusă din majorări și penalități de întârziere aferente debitului principal.

În consecință, perioada pentru care au fost calculate aceste penalități este cuprinsă între 11.10.2005 – 05.01.2007.

Reclamanta a contestat doar modul în care au fost calculate dobânzile și penalitățile aferente, apreciind că datorează taxele vamale, stabilite corect în urma aplicării prev. art. 100 alin. 5 Cod vamal, întrucât condiția ca bunurile să fi fost originare nu era îndeplinită la data importului, neavând relevanță faptul că aceasta s-a întemeiat, cu bună credință, pe mențiunile existente în documentele care atestă faptul că cele două semiremorci au fost achiziționate de către reclamantă de la o societate din Germania.

S-a apreciat însă că data nașterii datoriei vamale este cea a încheierii actului constatator a debitului principal, iar nu cea a importului, astfel încât nu se justifică acordarea accesoriilor, decât în situația în care debitul principal nu se achită în termenele stabilite prin procesele-verbale nr. 9 și 10/2007.

Prin recursurile formulate, părțile critică această abordare, considerând că, calculul accesoriilor a fost efectuat în mod corect prin actele administrativ-fiscale contestate, neputând fi primită interpretarea primei instanțe.

Curtea apreciază că pentru soluționarea cauzei este necesar a se stabili care este data nașterii datoriei vamale, în speță, raportat la starea de fapt mai sus expusă, aceasta fiind data încheierii actului constatator, respectiv data la care mărfurile au fost plasate sub un alt regim vamal, urmare a controlului efectuat „a posteriori”, prin procesele-verbale nr. 9 și 10 din 29.03.2007.

Pentru a dispune astfel, au fost luate în considerare și prev. art. 284 din Legea nr. 86/2006, precum și cele ale art. 148 din Legea nr. 141/1997, conform cărora cuantumul drepturilor de import se stabilește pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale, iar dacă nu este posibilă stabilirea cu exactitate a momentului în care se naște datoria vamală, momentul luat în considerare pentru stabilirea elementelor de taxare proprii mărfurilor în cauză este acela în care *autoritatea vamală constata ca mărfurile se afla într-o situație care face să se nască o datorie vamală.*

În situația de fapt dată, Curtea consideră că nu se poate imputa reclamantei vreă culpă în modul în care a înțeles să întocmească declarațiile vamale pentru importul efectuat, că aceasta s-a întemeiat cu bună-credință pe mențiunile din cuprinsul facturii prin care i-au fost livrate bunurile în litigiu, nefiind însă în culpă pentru neplata, la data importului, a taxelor vamale aferente.

Nu are nici o relevanță, din această perspectivă, faptul că prev. art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997 au fost abrogate la data importului, această împrejurare neputând influența soluționarea cauzei în sensul dorit de către cele două părți,

cele stabilite în procesele-verbale nr. 9 și 10 din 29.03.2007, iar ele au fost respectate de către reclamantă, astfel încât nu se pune problema calculării unor majorări și penalități de întârziere.

Curtea va respinge, în consecință, recursurile pârâtelor, făcând aplicarea prev. art. 312 C.pr.civ. și a art. 20 din Legea nr. 554/2004.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de pârâtele **DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ**, în nume propriu și în reprezentarea **AUTORITĂȚII NAȚIONALE A VĂMILOR** și **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSĂUD** împotriva sentinței civile nr. 194/CA din 11 octombrie 2007, pronunțată în dosarul nr. 1.339/112/2007 al Tribunalului Bistrița Năsăud, pe care o menține în întregime.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 13 februarie 2008.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

GREȘIER,

